

תפ"ח 30930/03/12 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו עאדרה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 30930-03-12 מדינת ישראל נ' אבו עאדרה

בפני כב' השופטת חני סלוטקי - אב"ד
כב' השופט מרדכי לוי
כב' השופט אריאל חזק
בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס דרנבויס
פרקליטות מחוז דרום - פלילי

המאשימה

נגד

מחמד אבו עאדרה
ע"י עו"ד מוחמד ג'בארין

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות שלהלן, במסגרת שלושה אישומים: **חברות ופעילות בהתאחדות בלתי-מוותרת**, לפי תקנה 85(1)(א) לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945; **שתי עבירות של מסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת**, לפי סעיף 111 (חלופה שנייה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **שתי עבירות של הסתננות**, לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954; ו**מסירת ידיעה כוזבת**, לפי סעיף 243 (חלופה שנייה) לחוק העונשין.

2. הודאת הנאשם ניתנה בעקבות הסדר טיעון שהתייחס לתיקון כתב האישום המקורי ולעניין העונש, כפי שיפורט להלן.

3. על פי החלק הכללי של כתב האישום המתוקן, ארגון החמאס (להלן: "**החמאס**") הוכרז ארגון טרוריסטי על-ידי ממשלת ישראל והוכרז התאחדות בלתי-מוותרת על-ידי שר הביטחון; "גדודי עז א-דין אלקסאם" הם פלג של החמאס ומהווים זרוע צבאית של החמאס (להלן: "**הגדודים**"). במועדים הרלוונטיים לכתב האישום לא היה בידי הנאשם אישור כדין להיכנס לתחומי מדינת ישראל או לשהות בה.

על פי האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש פברואר 2011, עבר הנאשם להתגורר בסיני שבמצרים, בביתו של פר'ג' אלעומנה. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שהות הנאשם שם, בין החודשים מאי-יוני 2011 או במועד סמוך לכך, יצר רושדי אבו עאדרה, פעיל

הגדודים, תושב רפיח שברצועת עזה (להלן: "רושדי"), קשר טלפוני עם הנאשם וביקש להגיע אל הנאשם לסיני על מנת לשוחח עמו. הנאשם הסכים והזמין את רושדי. ימים אחדים לאחר מכן הגיע רושדי אל הנאשם, ובמהלך המפגש ביניהם הציע לנאשם לפעול עמו בגדודים, בביצוע תצפיות על מוצבים של כוחות צה"ל הממוקמים על גבול מצרים-ישראל באזור סיני, על אזור הגבול בטאבה ועל העיר אילת, לאסוף מידע אודותיהם ולצלמם עבור יונס אבו-שלוף, פעיל בגדודים, האחראי על ביצוע תצפיות בגדודים באזור סיני (להלן: "יונס"). הנאשם הסכים. סמוך לאחר מכן נפגשו יונס והנאשם עם רושדי. יונס הסביר לנאשם כי יפעל בתצפיות ובאסוף מידע נוסף, והשניים הציעו לו, על גבי מפות של אזור סיני, היכן ממוקמים מוצבי צה"ל לאורך הגבול ובאזור העיר אילת. במפגש סוכם כי על הנאשם ועל רושדי להגיע לאזור מוצבים אלו ולאסוף מידע אודותיהם ואודות מיקומים מסוימים בעיר אילת, כשהמטרה היא חטיפת חיילי ישראל בעתיד לצורך מיקוח על שחרור אסירים פלסטינאים השפוטים בישראל וביצוע פיגועים נוספים נגד אזרחי מדינת ישראל. כעבור שבוע, לבקשת יונס, שב הנאשם לסיני על מנת להתחיל את פעילותו. לאחר כשבוע ימים חבר רושדי אל הנאשם, כשהוא נושא עמו שני מכשירי GPS ושתי מצלמות וידאו. רושדי מסר לנאשם כי על פי הנחיית יונס, על כל אחד מהם לצאת בנפרד לאיסוף המידע. השניים סיכמו ביניהם כי משימתו של הנאשם תהיה איסוף מידע וצילום העיר אילת, ואילו משימתו של רושדי תהיה צילום מוצב של כוחות צה"ל שאותו כינו השניים "אלק'רן". בהמשך העביר רושדי לידי הנאשם מכשיר GPS ומצלמת וידאו והסביר לנאשם כיצד להפעילם. סמוך לאחר מכן יצא הנאשם לכיוון העיר אילת יחד עם חסין אלחיואת, סוחר סמים (שהסיע אותו). הנאשם טען בפני חסין אלחיואת כי הוא מבקש הסעה על מנת לבצע הברחת סמים לתחומי מדינת ישראל. הנאשם נכנס לתחומי מדינת ישראל והתקרב לעיר אילת, לאחר שצעד ברגל כשש שעות. בשלב זה טיפס הנאשם על הר המרוחק כקילומטר וחצי מהעיר אילת, צילם את העיר אילת ואת שדה התעופה, תצפת על בסיס חיל האוויר הסמוך לאילת ועל מוצב צה"ל סמוך לגבול, סימן את מיקומם ב-GPS וצילם במצלמת וידאו. במקביל יצא רושדי לאסוף מידע ולצלם את מוצב "אלק'רן". סמוך לאחר השלמת המשימות שהוטלו על הנאשם ועל רושדי נפגשו השניים. רושדי הציג לנאשם את צילומי המוצב והעביר לידי הנאשם את הנקודה ב-GPS של המוצב. סמוך לאחר מכן הסיע הנאשם את רושדי למסגד "אלנור" ברפיח המצרית, כשהוא נושא עמו את שני מכשירי ה-GPS ושתי מצלמות וידאו, ומשם עבר רושדי לרצועת עזה והעביר את המידע ואת הצילומים לידי יונס.

במעשיו אלו הצטרף הנאשם כחבר להתאחדות בלתי-מותרת ופעל במסגרתה, נכנס לישראל שלא כדין, ומסר ידיעות לאויב העלולות להיות לו לתועלת, כשבמעשיו אלו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האישום השני בכתב האישום המתוקן, סמוך לאחר המתואר באישום הראשון יצר אדם מכוחות הביטחון הישראליים קשר טלפוני עם הנאשם וערך לנאשם שיחת אזהרה. בסיום השיחה דיווח הנאשם ליונס על תוכנה, ויונס הנחה אותו לשוב מיד לתחומי רצועת עזה. הנאשם נענה להוראותיו ושב לרצועת עזה דרך מנהרת הגדודים, שם המתין לו יונס, והנאשם חזר וסיפר ליונס על אודות שיחת הטלפון עם איש הביטחון הישראלי. למחרת בערב יצר יונס קשר טלפוני עם רושדי ועם הנאשם, וקבע להיפגש עמם. השלושה נפגשו באזור אלמשרוע, ומשם נסעו יחדיו למפקדת הגדודים, הממוקמת סמוך לגבול עם מצרים, שם פגשו בכיר בגדודים ממשפחת אלעטאר, האחראי על האזור הדרומי ברצועת עזה מטעם הגדודים. במהלך המפגש הציגו הנאשם, רושדי ויונס לאלעטאר, במחשב נייד, את הצילומים שצילמו ואת המידע שאספו במכשירי ה-GPS, כמפורט באישום הראשון. אלעטאר ביקש מהנאשם כי ישוב לסיני לאסוף מידע על אזור העיר אילת, ויונס ביקש ממנו לחפש, עם הגיעו לסיני, נקודות נוספות שבהן יושבים כוחות צה"ל על הגבול, והכול במסגרת האירוע שתואר באישום הראשון. לאחר כשבוע שב הנאשם לסיני דרך מנהרת הגדודים. סמוך לאחר מכן ביצע הנאשם לבדו תצפיות על מוצב של כוחות צה"ל באזור כרם שלום. הנאשם הגיע אל המוצב בזחילה, והבחין היכן ממוקם אזור חניית הג'יפים וההאמרים של כוחות צה"ל וכן היכן נקודות התצפית של חיילי צה"ל. נוסף על כך ערך הנאשם תצפיות ואסף מידע על בסיס של צה"ל הממוקם באזור הגבול, מול אלקסימה. את המידע שאסף במהלך ביצוע

התצפיות הנ"ל מסר הנאשם ליונס. לאחר מכן סיפר יונס לנאשם כי המצרים ביקשו מהם להפסיק את הפעילות.

במעשיו אלו מסר הנאשם ידיעות לאויב העלולות להיות לו לתועלת, ובמעשיו אלו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

על פי האישום השלישי בכתב האישום המתוקן, לאחר המועד הרלוונטי לאישום השני רב הנאשם עם יונס והחליט לברוח לישראל. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ימים אחדים לפני מעצרו של הנאשם, בקרבת ביתו של אכרם צופי שברפיח, סיכם הנאשם עם צדאם אבו עאדרה ואשרף אלצופי (להלן: "**צדאם**" ו"**אשרף**") להסתכן לתחומי מדינת ישראל. צדאם ואשרף מסרו לנאשם כי כאשר יעצרו הם ימסרו לחוקריהם ידיעה כוזבת שלפיה הם פעילי "סראיא אלקודס" והם הגיעו לגבול על מנת לבצע תצפיות מטעם הארגון, וזאת על מנת שיישפטו בישראל ולא ישובו לרצועת עזה. בתאריך 20/2/12, בסמוך לשעה 17:00, נפגשו הנאשם, צדאם ואשרף בקרבת ביתו של אכרם צופי, ומשם, בסמוך לשעה 20:00 יצאו לכיוון גדר הגבול בין רצועת עזה לבין מדינת ישראל, בכוונה להסתכן אליה, כשהנאשם ואשרף נשאו עמם סכינים להגנה עצמית. בסמוך לשעה 21:30, עם הגעתם לגדר הגבול, זרק הנאשם את הסכין שנשא עמו ונכנס לישראל שלא כדין. סמוך לאחר שחצה את גדר הגבול נעצרו הנאשם, צדאם ואשרף על-ידי כוחות הביטחון. בחקירתו הראשונה במשטרה מסר הנאשם לחוקר (אונסי חיר-אלדין) ידיעה כוזבת, שלפיה צדאם ואשרף הם פעילי "סראיא אלקודס".

במעשיו אלו נכנס הנאשם לישראל שלא כדין, ומסר ידיעה כוזבת על עבירה מסוג פשע במטרה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

עיקרי טענות הצדדים

4. באי-כוח הצדדים הסכימו כי התביעה תעתור לעונש של 8 שנות מאסר בפועל (מיום המעצר), ואילו הנאשם יטען לעונש של 5 שנות מאסר בפועל - וזאת ביחס לכל האישומים. ביתר פירוט הסכימו הצדדים כי "התביעה סבורה כי על כל אישום מתחם העונש ההולם הוא כמפורט בטיעוני המאשימה בכתב שהוגשו לביהמ"ש ומכיוון שיש קשר בין האישומים השונים ומדובר בפרשה אחת נמשכת, מתחם העונש ההולם לשיטת המאשימה נע בין 7 ל-8 שנים בפועל לגבי כל העבירות יחד והמאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש כולל שהוא ברף העליון של מתחם העונש ההולם וברף העליון של הסכם הטווחים, דהיינו 8 שנים בפועל. לעומת זאת, ההגנה טוען כי מתחם העונש ההולם לשיטתה הוא בין 5 ל-6 שנים בפועל כי העונש [צ"ל: כעונש] כולל על כל האישומים וההגנה תעתור להשית על הנאשם 5 שנים בפועל, שהוא הרף התחתון של מתחם העונש ההולם ושל הסכם הטווחים שאליו הגיעו ב"כ הצדדים" (הפרוטוקול מיום 2/2/14).

5. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה לעונש כי הנאשם היה מעורב בפעילות טרור בעלת פוטנציאל קטלני החל מתחילת דרכו, ולא הפסיק את פעילותו מרצונו אלא לבקשת פעילים אחרים. אין מדובר במי שמעורבותו התמצתה באפיזודה חד-פעמית תמורת בצע כסף, אלא במי שפעל מתוך קו אידיאולוגי ברור נגד ביטחון המדינה ונגד תושביה, במספר לא מבוטל של מקרים. הנאשם היה מודע היטב לטיב פעילותו ולמטרתה, ואף לאחר שהוזהר על-ידי כוחות הביטחון הישראליים, הוא לא חדל מפעילותו, בשל רצונו לפגוע בחיילי צה"ל ובאזרחים תמימים. הגם שהנאשם לא פגע בעצמו בחיילים, מעשיו אפשרו פעילות כזו והיה בהם בוודאי כדי להקל על ביצועה על-ידי אחרים מאותו ארגון. ב"כ המאשימה הוסיפה כי באישום הראשון ובאישום השני מדובר אמנם במסכת אירועים, אולם כל אירוע נפרד מקודמו, וריבוי המעשים משמש נסיבה משמעותית לחומרה. על כן הטעימה ב"כ המאשימה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים של

ביטחון הציבור והחייילים ושל ריבונות מדינת ישראל היא חמורה, וכי יש למצות את מלוא חומרת הדין עם הנאשם.

לעמדת המאשימה, מתחם הענישה בעבירה של פעילות בהתאחדות בלתי-מותרת עומד על 3-5 שנות מאסר בפועל, ובהקשר זה היא הפנתה לתפ"ח (מחוזי ב"ש) 1103/06 **מדינת ישראל נ' אבו חאמד** (22/10/12).

כמו כן, לעמדת המאשימה מתחם הענישה בעבירה של הסתננות עומד על שנה-שנתיים.

לגבי העבירה של מסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת, טענה ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה עומד על 5-8 שנות מאסר בפועל, והיא הפנתה בהקשר זה לפסיקה שלהלן: ע"פ 1244/08 **מדינת ישראל נ' עוידאת** (18/6/08), שבו החמיר בית המשפט העליון בעונש בגין עבירות של חברות בהתאחדות בלתי-מותרת, עבירות בנשק, אימונים צבאיים אסורים ומסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת, והעמידו על שש שנות מאסר בפועל (חלף 3 שנות מאסר בפועל), בהדגישו כי הוא אינו ממצה את הדין עם הנאשם; ע"פ 3834/07 **אבו שלוף נ' מדינת ישראל** (29/3/09), שבו הקל בית המשפט העליון בעונש בגין עבירות של חברות בארגון טרוריסטי ושל מסירת ידיעה העלולה להיות לתועלת האויב, והעמידו על 5 שנות מאסר בפועל; פ"ח (מחוזי ב"ש) 1127/07 **מדינת ישראל נ' עמור** (19/11/08), שבו הוטל עונש של 4.5 שנות מאסר בפועל בגין עבירות של מסירת ידיעות; פ"ח (מחוזי ב"ש) 1041/08 **מדינת ישראל נ' שלוף** (30/3/09) וע"פ 3883/09 **שלוף נ' מדינת ישראל** (5/1/10), שבו הקל בית המשפט העליון בעונשו של הנאשם בגין עבירות של קשירת קשר למסור ידיעות לאויב, מסירת ידיעות, קשירת קשר לבצע עוון ומתן אמצעים לבצע פשע, והעמידו על 7 שנות מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות טענה ב"כ המאשימה כי הפסיקה קבעה שבעבירות מסוג זה מתגמד משקלן של הנסיבות האישיות, אך עם זאת ציינה כי הנאשם היה "בגיר צעיר" בעת ביצוע המעשים ואת החיסכון בזמן השיפוט.

6. מנגד, **ב"כ הנאשם** עתר שלא להחמיר עם הנאשם, וטען כי העונש צריך להיות ברף התחתון של טווח הענישה המוסכם, דהיינו 5 שנות מאסר בפועל מיום המעצר. ב"כ הנאשם הדגיש כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם בן 19. פעילי הארגון המבוגרים ממנו: רושדי ויונס, הם שיזמו את פעילותו ודרבנו אותו לפעול. המידע בנוגע למקומות שעליהם תצפת הנאשם (העיר אילת, שדה התעופה ובסיס צה"ל) הוא מידע הנגיש לכל, ניתן להשיגו גם באמצעות רשת האינטרנט, ואין מדובר במידע חיוני. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי מדובר בפעילות "שקופה" וידועה, שכן כוחות הביטחון ידעו עליה ואף התרו בנאשם שלא יעשה כן. הפעילות אף לא תרמה לארגון החמאס והיא הופסקה מבעוד מועד. הנאשם ניתק קשר עם הארגון ולמעשה ברח ממנו.

לגבי עבירת ההסתננות המיוחסת לנאשם באישום השלישי, הוטעם כי מטרת ההסתננות הייתה להיכנס לכלא הישראלי.

ב"כ הנאשם הדגיש עוד כי הנאשם שיתף פעולה במהלך חקירתו ומסר מידע רב (כעולה מנ/א-ג). כמו כן, הסנגור ביקש להביא בחשבון, לזכות הנאשם, העדר עבר פלילי והחיסכון בזמן השיפוט.

ב"כ הנאשם ציין כי אחד מהשותפים לעבירת ההסתננות (מושא האישום השלישי) נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל בגין הסתננות ומסירת ידיעה כוזבת.

כמו כן הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה שלהלן. לטענתו, פסקי הדין המפורטים (למעט פסק הדין האחרון) עוסקים

במקרים חמורים יותר מהמקרה דנא:

ע"פ 1221/08 **עאצר נ' מדינת ישראל** (15/1/09), שבו השווה בית המשפט העליון את העונש של המערער לעונש של שותפו, ובכך הקל חלקית בעונש, והעמידו על 5 שנות מאסר בפועל, בגין עבירות של קשירת קשר לפשע, פעילות בהתאחדות בלתי-מותרת והסתננות; פ"ח (מחוזי ב"ש) 1141/07 **מדינת ישראל נ' אבו רוק** (1/6/09), שבו הוטל עונש של 3 שנות מאסר בפועל, בגין עבירות של חברות בהתאחדות בלתי-מותרת ושל מסירת ידיעות לאויב העלולות להיות לו לתועלת בכוונה לפגוע בביטחון המדינה; פ"ח (מחוזי י-ם) 8026/07 **מדינת ישראל נ' בשיר** (12/7/07), שבו הוטל עונש של 44 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין עבירה של מגע עם סוכן חוץ; ע"פ 3417/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (31/1/11), שבו החמיר בית המשפט העליון בעונש והעמידו על 4.5 שנות מאסר בפועל, בגין 18 עבירות של מסירת ידיעה לאויב; פ"ח (מחוזי ב"ש) 1110/07 **מדינת ישראל נ' אבו חוסה** (25/9/08), שבו הוטל עונש של 3 שנות מאסר בפועל, בגין עבירה של מסירת ידיעות לאויב שעלולה להיות לו לתועלת.

7. הנאשם מסר בבית המשפט כי הוא מצטער, כי הוא היה צעיר, וכי הוא מבקש רחמים.

דיון והכרעה

8. הנאשם הורשע, כאמור, בעבירות של חברות ופעילות בהתאחדות בלתי-מותרת ושל מסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת וכן של הסתננות, בגין כך שנכנס מסיני לקרבת העיר אילת, צילם במצלמת וידאו את העיר אילת ואת שדה התעופה, תצפת על בסיס חיל האוויר ועל מוצב צה"ל, סימן את מיקומם ב-GPS וצילמם במצלמת וידאו. המידע והצילומים הועברו לידי פעיל בגדודים (האישום הראשון); בעבירה של מסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת, בגין כך שביצע תצפיות על מוצב של כוחות צה"ל ועל בסיס צה"ל, והעביר את המידע לידי פעיל בגדודים (האישום השני); ובעבירה של הסתננות ושל מסירת ידיעה כוזבת, בגין כך שנכנס לישראל שלא כדין, ובגין כך שלאחר שנעצר מסר לחוקר ידיעה כוזבת לגבי שותפיו להסתננות (האישום השלישי).

9. בענייננו מוסכם כי מדובר בפרשה אחת נמשכת.

טווח הענישה שעליו הסכימו הצדדים הוא בין 5 שנות מאסר בפועל לבין 8 שנות מאסר בפועל.

על פי פסיקת בית המשפט העליון בסוגיה של בחינת הסדרי טיעון לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, "במקרים שיש בהם ספק אם ההסדר עומד במבחני האיזון", על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם הענישה ההולם ואת העונש בתוך המתחם ולאחר מכן להשוות בין העונש בתוך המתחם לבין העונש המוסכם בהסדר הטיעון. באותה דרך, כאשר מדובר ב**טווח ענישה מוסכם**, יש לקבוע תחילה את **מתחם הענישה ההולם** ולאחר מכן לבחון אותו לעומת **טווח הענישה המוסכם**, ולאחר שהאחרון יאושר, לקבוע את העונש המדויק בתוך הטווח (ראו: ע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בעיקר בפסקה 19 לחוות הדעת של השופט ח' מלצר (4/12/13); ע"פ 3856/13 **גוני נ' מדינת ישראל**, בעיקר בפסקה 12 לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל (3/2/14)).

10. הנאשם הורשע בעבירות שבוצעו נגד ביטחון המדינה, אזרחיה וחייילה ונגד ריבונותה של מדינת ישראל. על פי עקרון ההלימה שבסעיף 40ב לחוק העונשין, על הענישה להיות הולמת וממשית, הן כדי למנוע את הסכנה הנשקפת מהנאשם העומד לדין ולהרתיעו; והן כדי להעביר מסר כי מי אשר נוטל חלק בעבירות כגון אלה, ימצא עצמו מאחורי סורג ובריה לתקופה ארוכה, ועל ידי כך להרתיע גם את הרבים מליטול חלק, במישרין או בעקיפין, בפעילות טרור (ראו

למשל והשוו: ע"פ 9349/07 **חאמד נ' מדינת ישראל** (23/6/08); ע"פ 1255/07 **מדינת ישראל נ' קדאס** (12/6/08); ע"פ 2651/10 **אבו ואדי נ' מדינת ישראל** (28/2/11); ע"פ 9198/09 **עבד רבו נ' מדינת ישראל** (5/4/11).

במציאות הביטחונית הקשה שבה מצויה מדינת ישראל, מצווים בתי המשפט להטיל ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלה המאפשרים את המשך פעילות ארגוני הטרור (ע"פ 6005/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7/3/12)).

נתנו דעתנו לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות מושא האישומים הראשון והשני. הנאשם לא היה מוביל, יוזם או מתכנן, אך היה שותף פעיל. הנאשם התבקש על ידי אחרים לבצע את אשר עשה, אולם הוא נענה לבקשתם מדעת ומרצון.

ככלל, חזקה על אדם המוסר מידע אודות כוחות צה"ל לארגון טרור, כי הינו יודע שהמידע נמסר לאנשים שישתמשו בו על מנת לפגוע בצה"ל ובמדינת ישראל, וזו אכן עלולה להיות התוצאה. במקרה דנן אף אין מחלוקת כי הנאשם ידע כי מטרת איסוף המידע היא "חטיפת חייל ישראלי בעתיד, לצורך מיקוח על שחרור אסירים פלסטינאים השוהים בישראל וביצוע פיגועים נוספים נגד אזרחי מדינת ישראל".

כמו כן, נתנו דעתנו לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם מחד גיסא, ולעובדה שבסופו של דבר לא נגרם נזק מביצוע העבירות מאידך גיסא. עם זאת, יוטעם כי המידע שמסר הנאשם לשולחיו היה מידע כללי ולא היה מידע קונקרטי בעל פוטנציאל לפגיעה מידית.

עוד יצוין כי במקרה דנן נמשכו העבירות כ-9 חודשים, תקופה לא מעטה, אך לא לאורך מספר שנים כעולה מחלק מהמקרים מושא הפסיקה שהציגה ב"כ המאשימה (ע"פ 1244/08 **מדינת ישראל נ' עוידאת** ופ"ח 1127/07 **מדינת ישראל נ' עמור הנ"ל**).

11. נוסף על כך בחנו את הפסיקה המתייחסת לעבירות הנדונות ואת מדיניות הענישה שנקבעה בהן.

מעבר לפסיקה שהציגו ב"כ הצדדים ניתן להפנות גם לע"פ 836/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16/2/09), שבו החמיר בית המשפט העליון בעונש והעמידו על 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של מסירת ידיעה לאויב העלולה להיות לו לתועלת ועבירה של קשירת קשר לעבירה כאמור.

לעניין מתחם העונש ההולם בגין העבירה של פעילות בהתאחדות בלתי-מותרת ראו: תפ"ח 1057/07 (מחוזי ב"ש) **מדינת ישראל נ' אלצופי** (18/2/13); תפ"ח (מחוזי ב"ש) **מדינת ישראל נ' קוידר** 1218/08 (13/5/13); תפ"ח (מחוזי ב"ש) 1155/07 **מדינת ישראל נ' סמירי** (18/4/13).

12. בענייננו - בשונה מאשר במקרים אחרים שבהם כל אישום מתייחס לאירוע נפרד שהתרחש במועד אחר - אין מקום לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אישום, אלא מתחם עונש הולם כולל לגבי כל האישומים כמכלול, וזאת שכן כאמור **מוסכם** בין הצדדים כי שלושת האישומים הם פרשה אחת נמשכת.

13. לטעמנו, מתחם העונש ההולם הכולל, בגין כל העבירות שבהן הורשע הנאשם, הוא בין 5-8 שנות מאסר בפועל. מכאן שלמעשה, מתחם העונש ההולם הכולל זהה למתחם הענישה המוסכם בין הצדדים.

14. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ואשר מצאנו לתת להן משקל במסגרת קביעת העונש **בתוך** טווח הענישה המוסכם (הזהה כאמור למתחם העונש ההולם הכולל), שקלנו לקולא את הודאת הנאשם, את נטילת האחריות שלו על מעשיו, את החיסכון בזמן השיפוטי ואת שיתוף פעולתו עם רשויות אכיפת החוק.

כמו כן, לזכותו של הנאשם התחשבנו בעברו הנקי ובגילו הצעיר (יליד 1992).

עם זאת, ככלל, משקלן של הנסיבות האישיות אינו רב בעבירות מסוג זה, נוכח חומרת המעשים והסיכון הרב הטמון בהם (ראו למשל: ע"פ 3944/08 **שעבאן נ' מדינת ישראל** (מיום 18/6/09) וע"פ 9349/07 **חאמד נ' מדינת ישראל** (23/6/08)).

15. סוף דבר, לאחר שנתנו דעתנו למכלול שיקולי הענישה ולכל הנסיבות לחומרה ולקולה וכן לאיזון הראוי ביניהם, החלטנו להטיל על הנאשם עונש כולל כדלהלן:

א. 6.5 שנות מאסר בפועל, שמניין מיום מעצרו 20/2/12.

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה מסוג פשע נגד ביטחון המדינה.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, י' אדר ב' תשע"ד, 12 מרץ 2014, במעמד הצדדים.